

seres, da kravet om, at depositum til enhver tid er til rådighed, ifølge § 3, stk. 2, i visse tilfælde er en betingelse for at kunne bevare autorisationen. Når de i § 4, stk. 1, pkt. 1-4, nævnte betingelser er opfyldt, bør der imidlertid kun blive tale om nægtelse af autorisation, såfremt ansøgeren inden for de sidste 3 år er idømt straf for gentagne eller graverende overtrædelser af elektricitetslovgivningen, stærkstrømsreglementet o. lign., eller når en tidligere givet autorisation er tilbagekaldt efter den gældende lovs § 5 eller efter forslagens § 8, stk. 3, eller § 9, stk. 2, således at det må anses for betænkeligt at autorisere den pågældende i det mindste uden begrænsninger i autorisationen. Ved den konkrete bedømmelse af om andragendet bør afslås, må der navnlig lægges vægt på, om der i ansøgerens tidligere forhold skønnes at foreligge en nærliggende fare for misbrug af en eventuel autorisation.

Til § 6.

Bestemmelsen svarer til § 6, stk. 2, i den gældende lov, hvorved dog bemærkes, at der ikke er fundet anledning til at opretholde adgangen for interesserede kommunalbestyrelser til at påklage afgørelser vedrørende meddelelse eller nægtelse af autorisationer. Kravet til autorisationsgiverne om, at beslutninger, hvorved en autorisation nægtes eller begrænses, skal være ledsaget af begrundelse, sigter ikke på tilfælde, hvor en begrænsning af en autorisation er sket efter ansøgerens eget ønske, jfr. bemærkningerne til § 3, stk. 1.

Dersom autorisation nægtes en ansøger, der efter § 4, jfr. § 5, har krav derpå, eller en sådan autorisation begrænses uden ansøgerens ønske, jfr. § 3, stk. 1, kan sagen ikke påklages til ministeren for offentlige arbejder, da der her er tale om rene retsspørgsmål, som udelukkende henhører under domstolene. For ministeren for offentlige arbejder kan således kun påklages beslutninger, der beror på vedkommende ledelses skøn. I de tilfælde, hvor ministeren omgør ledelsens beslutning, er ledelsen naturligvis forpligtet til at udfærdige autorisation i overensstemmelse med ministerens afgørelse af sagen.

Klagefristen svarer til den i den nugældende lovs § 6, stk. 4, anførte.

Til § 7.

Paragraffen forudsætter, at et værk, der bliver bekendt med, at en ved samme autoriseret installatør ophører med at opfylde de pågældende betingelser, skal underrette elektricitetsrådet herom, jfr. § 14, stk. 1, samt i det omfang, hvori værket er bekendt med, at den pågældende installatør har opnået autorisation også hos andre værker, give disse fornøden underretning om sagen.

Til § 8.

Bestemmelsen svarer delvis til installationslovens § 5.

Nye er dog de udtrykkelige bestemmelser om værkernes anvendelse af en installatørs sikkerhedsstillelse. For så vidt angår spørgsmålet om erstatning til forbrugere for de tab, der påføres disse ved en autoriseret installatørs mangelfulde arbejde, vil det i almindelighed være således, at installatøren har tegnet ansvarsforsikring, og at forbrugeren herigennem opnår erstatning for sit tab, hvis der er fornødent ansvarsgrundlag for installatøren.

Ny i forhold til installationslovens § 5 er ligeledes bestemmelserne i § 8, stk. 2 og 4, om tilbagekaldelse af autorisationen, dels når et anvendt depositum ikke efter påkrav fra værket på ny bringes op på sin oprindelige størrelse, hvilket altid skal ske inden et år efter, at depotet er anvendt, dels når en installatør i et tidsrum af 5 år ikke har udført installationsarbejder i forsyningsområdet. I sidstnævnte tilfælde må det nemlig forudsættes, at han har opgivet sin virksomhed. Rent praktisk vil værkets forudsætning herom ofte være baseret på den omstændighed, at installatøren ikke i 5 år har anmeldt arbejder til værket. Under hensyn til, at ikke alle installationsarbejder skal anmeldes samt til, at standsnigen af installatørens virksomhed kan være midlertidig, f. eks. på grund af langvarig sygdom, har man fundet det rigtigt i forslagens § 10 at indføre en adgang til at påklage værkets beslutning om tilbagekaldelsen til ministeren for offentlige arbejder.

Ved paragraffens stk. 3 foreslås den hidtidige adgang for en autorisationsgiver til at tilbagekalde en given autorisation på grund af kvalificeret forsmæmmelighed ved udførelsen af installationsarbejder opretholdt, men ved forslagens § 10, stk. 1, indføres der domstolskontrol med tilbagekaldelsen, idet den tidligere administrative rekurs samtidig bortfalder.

Til § 9.

Bestemmelsen svarer til stærkstrømslovens § 5, stk. 2, bortset fra, at hjemmelen til administrativt at pålægge installatører bøder, er udgået. På samme måde som i § 8, stk. 3, foreslås, at elektricitetsrådets beslutning om at fratage en autoriseret installatør hans ret til at udføre de af loven omfattede arbejder skal kunne efterprøves af domstolene.

Til § 10.

Der foreslås indført adgang til at indbringe spørgsmål om fratagelse af autorisation efter § 8, stk. 3, og § 9, stk. 2, for domstolene i stedet for som hidtil for ministeren for offentlige arbejder. Det